

Линч Коштунице показао је да Србија није ни држава ни грађанско друштво, већ касаба у којој опет организми из сиве зоне диктирају темпо живота и опстанка

То је већ постала закономерност, уочи сваког 12. марта опет брутално стрељамо Зорана Ђинђића.

Овог 12. марта политичке страсти и интереси отели су се контроли, а цео колорит попримио је увод у каменовање „нечасног грађанина“ ухваћеног у непримереним радњама. Припреме линча почеле су у једним дневним новинама и једној малој грчкој ТВ станици. Све подсећа на време кад је почетком 90-их у недељнику „Дуга“ Мирјана Марковић писала дневник, а из тог штива се слутило коме се спрема политички погреб.

Целом игроказу придружили су се људи из правосуђа који су најавили саслушање Војислава Коштунице, кога су одређени политички лидери и један хармоникаш већ осудили да су он и његова странка политичко крило „црвених беретки“.

Дакле, уложили смо и овај пут сасвим довољно труда и доказали да Србија није ни држава, ни грађанско друштво, већ касаба у којој опет организми из сиве зоне диктирају темпо живота и опстанка. Ствари су отишле далеко, дође ми да молим да ме приме у кућу „Великог брата“, радије би да се дружим с оном Хрватицом која вара мужа према потреби, него да слушам сва заклињања у Зоранове вредности и то од људи који га нису заштитили, који сад оптужујући друге, као да перу своју савест.

Али, да се вратимо здравој логици. Србија је пре осам година стрељала свог премијера. Тај злочин и данас вапи за правдом. Осуђени су они који су пуцали, правда вапи и за онима који су организовали убиство, политички и технички. И за онима који су знали да се спрема убиство, а нису га заштитили, значи његовим најближим сарадницима.

Није без основе теза која ми је пала на ум пре неколико година, а која говори да Србија не може да иде напред док се не разјасни ово убиство. Како то да решимо? Сигурно не начином како је то назначено у оном „Пешчаниковом“ филму „Атентат, наша приватна ствар“. То и јесте „њихова“ приватна ствар, јер би они да стрељају без суда.

Предлог је једноставан, нека правосуђе ради свој посао, нек осуди и Коштуницу револвераша и све кривце, не да чека као што је до сада чекало, не да одгађа суђење једном тужиоцу који је учествовао у пуштању из затвора Ђинђићевих убица. Тај бивши тужилац је близу апсолутне аболиције због застарелости случаја. Као чиста случајност? Кад ће тужилаштво и суд да схвате да они нису запослени у новинама?

(Прес)